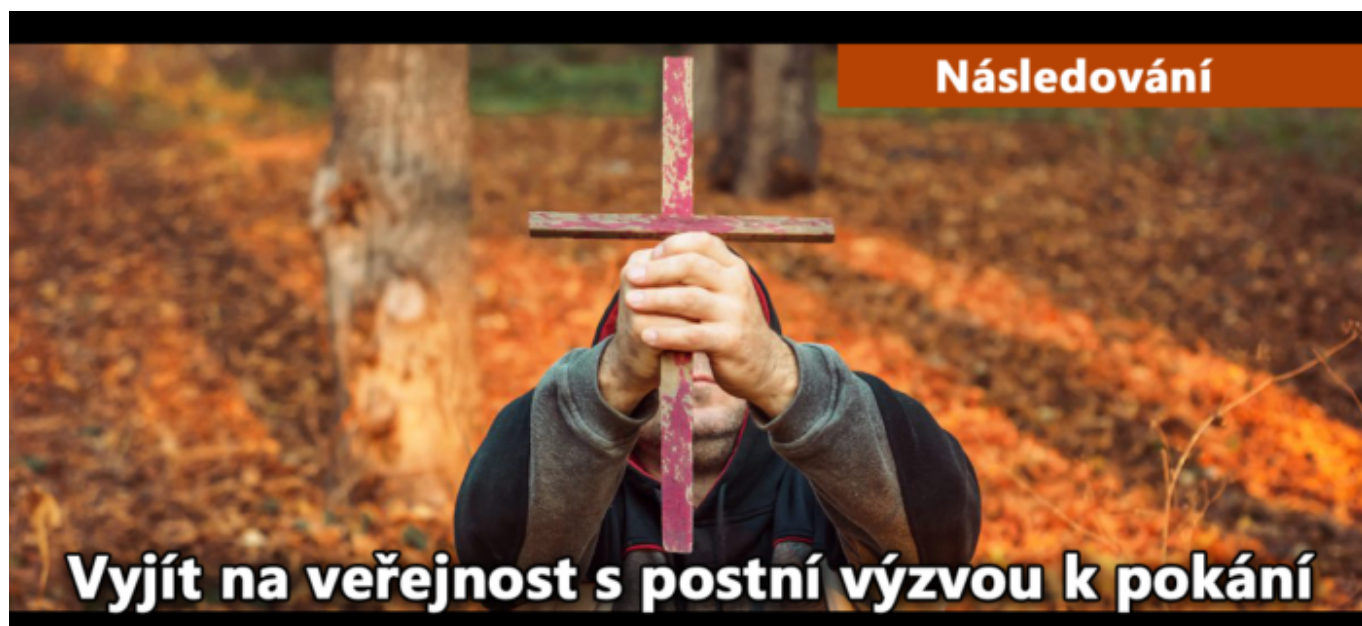
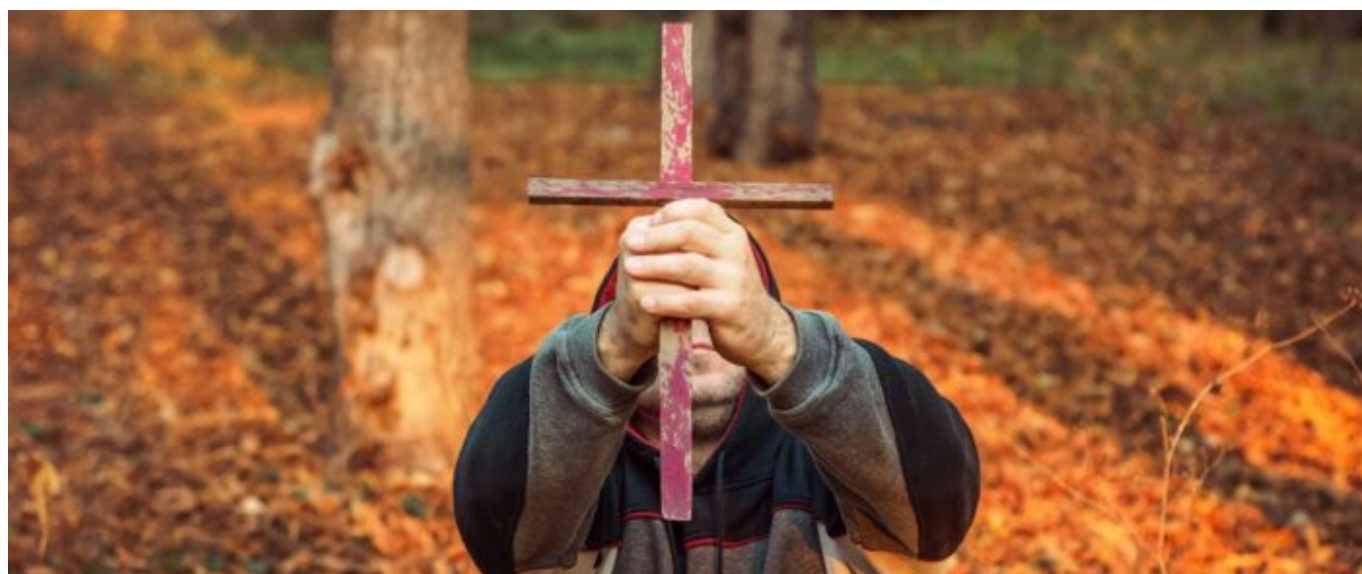

Následování: 2. Vyjít na veřejnost s postní výzvou k pokání

Následování

Vyjít na veřejnost s postní výzvou k pokání

„Skrývání dělá z duše bažinu. Zpověď ji vysuší.“

Charles M. Blow

*S ranou mého lidu zacházeli nešetrně. Chovali se hanebně,
dopouštěli se ohavností, a přesto se neuměli červenat.*

Jeremiáš 6,14-15

Jak se často hlásá, zejména v době postní, zdálo by se, že církevní výzva k pokání a její ujištění o

odpuštění předpokládá, že Bůh – v klasickém pasivně-agresivním chování – chce nabídnout milost, ale jen tehdy, když se podrobíme ponížení. Když si na internetu vyhledáte obrázky „pokání“, najdete mnoho fotografií lidí, kteří se sami bičují.

Ujasněme si to tedy hned na začátku: Bůh není sadista, který potřebuje poddajné masochisty.

Společenství věřících si navíc musí znovu osvojit prostředky, jak toto slovo pronášet na veřejnosti, a ne jen za dveřmi modlitebny a v místnostech nedělní školy.

Naše nedávná národní historie je plná omluv typu „stala se chyba“, které popírají odpovědnost a nabízejí vágní, rozptýlené omluvy typu „omlouvám se, pokud jsem někoho urazil“ za špatné chování nebo urážlivé řeči. Takové komentáře ve skutečnosti znamenají: „Je mi líto, že jsi můj (komentář nebo chování) pochopil špatně; doufám, že se polepšíš.“ Přenášejí tak břemeno nápravy na uraženého.

Je snadné pochopit, že veřejnost opovrhne jakýmkoli kajícím vyjadřováním. Pokud odpuštění nepřichází s žádným předsevzetím – žít jinak, ať už jakýmkoli malým a postupným způsobem -, vyznání postrádá jakýkoli smysl. A co hůř, stala se náboženskou výzbrojí pro zahanbení.

Milosrdenství otevírá bránu k pokání, které se vyznačuje ani ne tak omluvným vyjádřením, jako spíše tvrdou prací na nápravě škod, na obnovení důvěryhodných vztahů.

„Pokud pokání nepřichází s žádným předsevzetím – žít jinak, ať už jakýmkoli malým a postupným způsobem -, vyznání postrádá jakýkoli smysl.“

Máme-li si představit něco jiného než pochmurnou budoucnost, musíme obnovit jazyk pro to, co řecký Nový zákon nazývá *metanoia*, „obrátit se, změnit svůj život“, což se obvykle překládá jako „pokání“.

K tomu je třeba dbát na sedm zásad.

Za první, rozlišujte mezi studem a vinou. V naší kultuře je vina zákeřně zaměňována se studem, což je ve skutečnosti forma sebestřednosti, která vyvolává ochromení a pasivitu, únik – ať už vědomý, nebo ne – před *schopností reagovat*. Stud zbavuje člověka možnosti jednat, zatímco správnou funkcí viny je identifikovat prohřešek a mobilizovat k nápravě.

Za druhé, uznejte takové pokání jako veřejný a vztahový proces, nikoliv jen jako soukromou a osamělou událost. Spiritualita je vždy osobní, ale nikdy ne pouze soukromá. Ježíš *sice hovořil intimnějším tónem ohledně vztahů s Abbou* než většina hebrejského Písma, ale jeho slovo je osobité, ne jiné.

Jednou z našich největších rétorických potřeb je naučit se hlásat slovo evangelia (které je vždy darem i požadavkem) ve veřejné sféře, a ne pouze izolovaným duším. Kromě toho není cílem utápět se ve vyhlídce na ztrátu, ale vyhrívát se ve vyhlídce na prospěch – nepřebývat v zemi obvinění, ale postupovat vpřed do země sdílené štědrosti.

Za třetí, chápejte účel soudu jako obnovu, nikoli jako odplatu. Chápejte jej jako obnovu ctnosti, nikoli jako povolení k pomstě. Tento rámeček má prastaré předchůdce v hebrejské frázi *tikkun olam* (náprava světa) z židovského Talmudu.

Nové paradigma trestního soudnictví známé jako “ nápravná spravedlnost” jako alternativa k modelu odplatné spravedlnosti má význam i pro církev. Tam, kde požadavek trestu zní: „Kdo je vinen a jak má být potrestán?“, se obnovovací princip ptá: „Kdo byl poškozen a kdo je zodpovědný (a jak) za nápravu zranění?“.

Za čtvrté, uznání procesu obnovy je často nepříjemné, děsivé a namáhavé. To, co se vydává za usmíření, je často touha „udobřit se“, podpořit „zdvořilost“ a potlačit konflikt před odhalením základních příčin nespravedlnosti. Pokoj je zaměňován za smír, zatímco ve skutečnosti je smírem strukturovaná represe.

„Pokoj je zaměňován za smír, zatímco ve skutečnosti je smírem strukturovaná represe.“

Je nezbytné říkat pravdu o zamlčované historii. Když byl Dr. King obviněn z podněcování konfliktů, správně odpověděl, že pouze vynáší na povrch základní konflikty.

Jak bylo řečeno, když jste zvyklí na privilegia, rovnost vám připadá jako útlak. Pokoj není nepřítomnost konfliktu, ale přítomnost spravedlnosti. Proto jsou tvůrci pokoje, kteří vědí, že jde o spravedlnost, někdy považováni za potíživé.

Za páté, rozhodněte se, že už nebudete mlčet tváří v tvář zneužívání. Mezi mnoha nezapomenutelnými větami z Kingova odvážného a nebezpečného projevu kritizujícího válku ve Vietnamu je i tato: „**Přichází čas, kdy mlčení znamená zradu.**“

Hnutí #MeToo se v posledních letech vyznačuje odvážnými ženami, které se hlásí k sexuálnímu zneužívání ze strany mužů, riskují svou pověst, kariéru a dokonce i odvetu. Představuje hluboce ozdravný obrat v naší kultuře.

Tento obrat je ale také stresující a znepokojivý. Jak bylo řečeno: „Poznáš pravdu a pravda tě učiní člověkem podivným, ale nejprve tě učiní nešťastným.“ Odmítnutí mlčet tváří v tvář šikaně – jakéhokoli druhu – je prvním krokem k tomu, aby se tento scénář naplnil.

Za šesté, ukončení mlčení tváří v tvář týrání začíná rituální prací nářku, který je sám o sobě formou pokání. Toto přikázání patří k mnoha věcem, které se můžeme naučit od afroamerických společenství věřících. Vyjádření zármutku – ať už řečí, hudbou, tancem nebo sténáním – obsahuje ve svém provedení generativní sílu ujištění, která odčerpává sílu strachu.

Naše schopnost truchlit a naříkat přímo souvisí s naší schopností doufat, podobně jako je obvod koruny stromu úměrný jeho kořenovému systému. Nabízení, přijímání a vytváření prostoru pro smutek hraje zásadní roli při odčerpávání jedu smutku. Jak píše Steve Garnaas-Holmes: „**Nabruste ostří své naděje na kameni smutku.**“

Za sedmé, kající život, který začíná v rozčarování a zármutku, tlačí k objasnění, které vede k naději, jež je víc než snění. Doufat v něco *není* pocit, že by to bylo hezké. Naděje nás připoutává k procesu, jehož cílem je překonat nespravedlnost vytvořením spravedlivých vztahů.

„Minulost nelze vrátit zpět a budoucnost nelze ovlivnit“.

Toto závěrečné přikázání pochází z úžasné knihy Rebeccy Solnitové *Hope in the Dark: Untold Histories, Wild Possibilities* (*Naděje v temnotách: Nevyřčené příběhy, divoké možnosti*) a vrací nás tam, kde jsme začali. Solnitová píše: „*Naděje není jako los, s nímž můžete sedět na pohovce a svírat ho s pocitem štěstí. Naděje je sekera, s níž v případě nouze vyrazíte dveře. ... Budoucnost je temná, s temnotou mateřského lůna stejně tak jako hrobu.*“

Specialista na mediaci konfliktů Byron Bland napsal, že zdravé společenství ztěžují dvě pravdy: Že minulost nelze vrátit zpět a že budoucnost nelze ovlivnit. K jejich řešení jsou však k dispozici dva protipóly: Odpuštění, které má moc změnit logiku minulosti, a uzavírání smluv, které vytváří ostrůvky stability a spolehlivosti v bezvěreckém, někdy bezohledném světě.

Vědomí, že jsme se provinili ublížením, je skutečně bolestivé, ale účelem bolesti není trest, nýbrž pokání, které vytváří odhodlání zapojit se do obtížné práce na smíření.

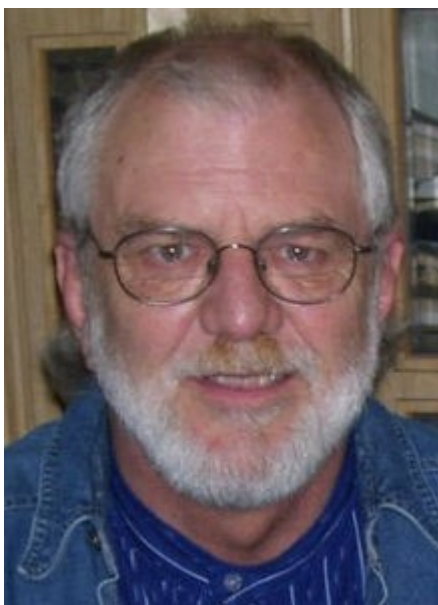
Jak napsal King ve svém roztrpčeném eseji „*Dopis z birminghamského vězení*“: „Jsme chyceni v nevyhnutelné síti vzájemnosti, svázáni v jediném osudovém rouchu.“

Tyto provazy nedusí ani neškrtí. Takové smlouvy jsou nezbytné pro lidský i ekologický rozkvět. A právě to znamená být spravedlivý v Božích očích.

Ken Sehested

[Baptis News Global](#)

Ken Sehested

Ken Sehested je autorem a redaktorem internetového časopisu prayerandpolitics.org, který je průsečíkem duchovní formace a prorocké služby.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)